บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้คือ

1. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

2. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

3. เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

4. เพื่อหาข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาชายและหญิง วิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 2 จากวิทยาลัยครูจันทเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนดุสิต และวิทยาลัยครูพระนคร แห่งละ 25 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินงานโดยศึกษาหลักสูตรและประมวลการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาเอกของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 แล้วสร้างแบบสอบ

การพูดภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นบทความและรูปภาพ ต่อจากนั้นได้ให้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาเอก ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครูในภาคกลางจำนวน 10 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบ เมื่อปรับปรุงแก้ไขแบบสอบแล้ว จึงนำไปทดลองสอบกับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน 10 คน เพื่อหาความเหมาะสมของเวลาและคำสั่ง แล้วนำแบบสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยครูจันทเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนดุสิต และวิทยาลัยครูพระนคร แห่งละ 25 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 100 คน ในการดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยสุ่มแบบสอบที่เป็นบทความให้นักศึกษาคนละ 1 ชุด ให้นักศึกษาอ่านข้อความนั้นในใจประมาณ 4 นาที แล้วสรุปข้อความที่อ่านเป็นภาษาพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอง 1 นาที ต่อจากนั้นจึงสุ่มแบบสอบที่เป็นรูปภาพให้นักศึกษา 1 ชุด ให้นักศึกษาดูภาพ 4 นาที แล้วบรรยายภาพที่ให้ดู 1 นาที โดยใช้เครื่องบันทึกเสียง บันทึกเสียงพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา แล้วถอดข้อความที่นักศึกษาพูดจากเครื่องบันทึกเสียงเป็นภาษาเขียน ศึกษาลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา แล้วตรวจหาข้อผิดจากประโยคที่นักศึกษาพูด คำนวณหาค่าร้อยละ โดยแยกประเภทของข้อผิดตามชนิดของคำ และการวางรูปคำ แล้ววิเคราะห์ปัญหาในการใช้โครงสร้างประโยคตามสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องนั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<u>สรุปผลการวิจัย</u>

1. ลักษณะการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นประโยคเอกรรถประโยค และมักใช้รูปประโยค Active Voice มากกว่า Passive Voice นักศึกษามักเพิ่มคำสรรพนามในประโยค ใช้คำกริยาช่วยคำกริยา และละเลยการใช้ Verb to be ในประโยค นอกจากนี้คำนามในประโยคมักไม่แสดงพจน์ คำกริยาในประโยคมักไม่แสดงกาล และนักศึกษามักจะละกรรม (Object) ในประโยคด้วย

2. ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา สรุปได้ว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องในการใช้คำต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

2.1 ข้อบกพร่องในด้านการใช้คำกริยา
2.2 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำนำหน้านาม
2.3 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำบุพบท
2.4 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำนาม
2.5 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำสันธาน
2.6 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำสรรพนาม
2.7 ข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำ
2.8 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยานุเคราะห์ (Auxiliary)
2.9 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำคุณศัพท์
2.10 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาวิเศษณ์
2.11 ข้อบกพร่องด้านการใช้ Expletive "There"
2.12 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำขยายคุณศัพท์ (Intensifier)
2.13 ข้อบกพร่องด้านการใช้ Impersonal "It"

3. ข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาแบ่งตามประเภทของสาเหตุ ได้ดังนี้

3.1 สาเหตุจากการแทรกแซงจากภาษาแม่
ก. การละเลยการเติมปัจจัย
ข. การละเลยการเปลี่ยนแปลงรูปคำ
ค. การสับสนในการวางรูปคำ
ง. ความสับสนจากลักษณะโครงสร้างที่มีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทย
จ. สาเหตุจากลักษณะโครงสร้างที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาอังกฤษ

3.2 สาเหตุจากความยากในตัวภาษาอังกฤษเอง

ก. การสรุปกฎมากเกินไป

ข. การละเลยข้อจำกัดของกฎ

ค. การนำกฎไปใช้อย่างไม่สมบูรณ์

3.3 สาเหตุจากความเฉื่อยหรือความเพลิดเพลิน

การอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 สรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา

จากการศึกษาวิจัยพบว่า นักศึกษาพยายามเลี่ยงการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน จึงใช้รูปประโยคเอกรรถประโยคมากที่สุด และมักใช้ลักษณะโครงสร้างที่เรียนมาก่อนมากกว่าลักษณะโครงสร้างที่เรียนมาทีหลัง เช่นใช้รูปประโยค Active Voice มากกว่า Passive Voice ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้ประโยคเอกรรถประโยค และประโยค Active Voice ก่อน จากหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยทั่วไป ซึ่งจะเริ่มจากประโยคที่มีโครงสร้างง่ายคือ เอกรรถประโยค และ Active Voice ก่อน ดังที่ กานดา ณ ถลาง[1] ได้กล่าวไว้ว่า ในขั้นเริ่มต้นเรียน เด็กจะฝึกฝนไวยากรณ์ขั้นง่าย ๆ ก่อน เมื่อเขยิบเรียนเนื้อหาที่สูงขึ้นไป จึงใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ลักษณะการใช้ภาษาพูดของนักศึกษา ยังคล้ายกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาแม่ของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก ดังที่ ดับบลิว อาร์ลี

---

[1] กานดา ณ ถลาง, "วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา," หน้า 64

(W.R. Lee)[1] ได้กล่าวว่า เด็กจะเริ่มใช้รูปประโยคเอกรรถประโยค ซึ่งประกอบด้วยคำสองสามคำก่อน หลังจากนั้นจึงเริ่มเรียนรู้ประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อนมากขึ้น

ลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา มีลักษณะคล้ายคลึงกับลักษณะประโยคที่นักศึกษาไทยจะใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่ พงษ์ศรี เลขะ-วัฒน์[2] ได้ทำนายไว้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทย แต่ก็มีลักษณะบางประการในประโยคของนักศึกษาที่ไม่ปรากฏในผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ เช่น การเพิ่มคำสรรพนามหลังคำนามในประโยคเอกรรถประโยค เช่น

Mr. Smith he got up late.

(Mr. Smith got up late.)

หรือในประโยคสังกรประโยค เช่น

Yesterday a man who walked in the park, suddenly he saw a bag.

(Yesterday a man walked in the park, suddenly, he saw a bag.)

นอกจากนี้ยังมีการละกรรมในประโยค เช่น

She tells that it's five minutes to nine.

(She tells <u>him</u> that it's five minutes to nine.)

---

[1] W.R.Lee, "Language, Expereince, and the Language Learner," <u>ELT</u> 27 (June 1973), p. 238.

[2] Pongsri Lekawatana, and others, <u>A Contrastive Study of English and Thai</u>, pp. 40-117.

2. ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องของนักศึกษา

ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่ง Dale Allen Nebel ,[1] Leo Wayne Pauls ,[2] Jerral Robert Hicks,[3] Forrest Rich Allred,[4] และ Dennis Joe Frydendall [5]

---

[1] Dale Allen Nebel, "Errors in Oral English Usage of Pupils in Grade 5 in Colorado" Dissertation Abstracts International p. 1451 A.

[2] Leo Wayne Pauls, "Errors in Oral English Usage of Mexican - American Pupils with a Spanish Language Background in Grade 5 in the State of Colorado" Dissertation Abstracts International p. 6477 A.

[3] Jerral Robert Hichs, "Errors in Oral English Usage of Mexican - American Pupils with a Spanish Language Background in Grade 2 in the State of Colorado" Dissertation Abstracts International p. 3778 A.

[4] Forrest Rich Allred, "Errors in Oral English Usage of Mexican - American Pupils with a Spanish Language Background in Grade 3 in the State of Colorado" Dissertation Abstracts International p. 4028 A.

[5] Dennis Joe Frydendall, "Errors in Oral English Usage of Mexican - American Pupils with a Spanish Language Background in Grade 6 in the State of Colorado" Dissertation Abstracts International p. 551 A.

ได้ทำการวิจัย และพบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องมากที่สุดด้านการใช้คำกริยา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อผิดในการใช้ประโยคภาษาอังกฤษในภาษาเขียนของนักศึกษาไทยที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล[1] ทำการวิจัย พบว่าโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่นิสิตใช้ผิดมากที่สุดได้แก่ การใช้คำกริยา

สำหรับข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ Impersonal 'It' นั้น สรุปได้ว่าเกิดจากที่นักศึกษาพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ Impersonal 'It' เพราะเป็นโครงสร้างที่นักศึกษาไม่คุ้นเคยและไม่เข้าใจดีพอ ส่วนการใช้คำกริยานั้นเป็นสิ่งที่นักศึกษาหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นลักษณะบังคับที่ต้องปรากฏอยู่ในประโยคเสมอ จึงเกิดข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยามาก

3. <u>ผลการวิเคราะห์ปัญหาในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา</u>

จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาของผู้เรียนเกิดจากสาเหตุสำคัญสามประการคือ

3.1 สาเหตุจากการแทรกแซงระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดข้อบกพร่อง เช่นการไม่ใช้คำประเภท Copula การตัดคำประเภทปัจจัยทิ้งและแปลงรูปแบบไวยากรณ์ให้ง่ายขึ้น ข้อบกพร่องที่พบส่วนมากมีส่วนสัมพันธ์กับระบบของภาษาแม่ โดยมักปรากฏในการแทรกแซง (Interference) จากนิสัยของการใช้ภาษาแม่ อย่างไรก็ตามลักษณะเช่นนี้จะไม่คงอยู่ตลอดไป เป็นเพียงสิ่งที่ผู้เรียนได้อาศัยในการศึกษาระบบของภาษาใหม่ระยะหนึ่งเท่านั้น

---

[1] Sumitra Angwatanakul, "An Analysis of Errors in English Usage by Thai Teacher - College Freshmen and a Relevant Remedial Classroom Procedure."

จากการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา พบลักษณะบางอย่างที่ไม่ปรากฏในภาษาเขียน เนื่องจากในขณะที่เขียน นักศึกษามีโอกาสที่จะคิดได้นานกว่า และมีความระมัดระวังมากกว่า ข้อบกพร่องที่ไม่ค่อยปรากฏในภาษาเขียน เช่น การใช้กำสรรพนามหลังคำนามในประโยค เช่น

Mr. Smith he got up late.

(Mr. Smith got up late.)

หรือการไม่ใช้ Expletive "There" เช่น

One day had a woman.

(One day there was a woman.) เป็นต้น

3.2 สาเหตุจากการแทรกแซงกันเองระหว่างโครงสร้างในภาษาอังกฤษ จากความยากในภาษาอังกฤษเอง ซึ่งองค์ประกอบเกี่ยวกับความยากของภาษาได้แก่ ความยาวของประโยคและความซับซ้อนในการแปลงประโยค เป็นต้น

สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา ทั้งสองประการที่กล่าวแล้ว คล้ายคลึงกับที่ ชีรวัฒน์ นิจเนตร[1] กล่าวถึงลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดและปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษว่า เกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้คือ

1. เกิดจากการที่ผู้เรียนพยายามที่จะพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้โครงสร้างในภาษาไทย หรือเกิดจากผู้เรียนใช้ระบบการเรียงคำ หรือกระสวนประโยคในภาษาไทย โดยใช้หน่วยคำในภาษาอังกฤษ ตลอดจนอาศัยโครงสร้างต่าง ๆ ที่เรียนรู้มาก่อนเป็นแนวเทียบ และนำไปใช้กับโครงสร้างอื่นที่คิดว่าเหมือนกัน นอกจากนี้

---

[1] ชีรวัฒน์ นิจเนตร, "การวิเคราะห์เปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย," หน้า 178 - 179.

ยังเกิดจากการละเลยโครงสร้างหรือลักษณะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีรูปแบบตรงกับในภาษาไทย

2. เกิดจากการที่ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์บางอย่างในภาษาอังกฤษได้แล้ว ก็อาจจะนำข้อสรุปเหล่านั้นไปใช้กับโครงสร้างหรือขอบข่ายอื่นที่กฎเกณฑ์และลักษณะดังกล่าวครอบคลุมไปไม่ถึง

3.3 สาเหตุจากความเลินเล่อหรือความพลั้งเผลอ ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไม่อาจทำนายได้ เพราะไม่ได้มีสาเหตุมาจากตัวภาษาทั้งสอง แต่เกิดจากสภาพความพร้อมทางร่างกายและอารมณ์ของผู้เรียน ลักษณะข้อบกพร่องที่พบเป็นลักษณะที่ผู้เรียนไม่น่าจะทำผิด แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องปรากฏอยู่ แม้ในประโยคที่มีโครงสร้างง่าย ไม่ซับซ้อน ข้อบกพร่องที่มีสาเหตุมาจากความเลินเล่อหรือความพลั้งเผลอนี้ เป็นข้อบกพร่องที่ไม่เกิดขึ้นซ้ำซากจนไม่สามารถจัดเป็นระบบได้ และไม่อาจทำนายล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร และในสภาพเช่นไร

จากการเรียงลำดับชนิดข้อบกพร่องของโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษานั้น ไม่ได้หมายความว่าผู้สอนควรจะต้องให้ความสนใจต่อชนิดข้อบกพร่องที่พบมากกว่าชนิดข้อบกพร่องที่พบน้อยกว่า ถึงแม้ว่าจะพบว่ามีข้อบกพร่องทางด้านการใช้คำบุพบทมากแต่ก็เป็นข้อบกพร่องที่เจ้าของภาษาสามารถจับใจความจากข้อความนั้นได้ จึงควรให้ความสนใจต่อชนิดข้อบกพร่องที่ทำให้เจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้มากกว่า เช่นความสับสนในตำแหน่งของคำชนิดต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น

1. He had painting the woman's picture finish.*

2. He sold the picture 800 baht.*

ประโยคที่หนึ่งซึ่งมีข้อบกพร่องที่เกิดจากความสับสนในตำแหน่งของคำ จึงควรได้รับการแก้ไขก่อนประโยคที่สองซึ่งเจ้าของภาษาสามารถจับใจความเอาเองได้

4. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

อาจสรุปได้ว่าปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศเกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ อย่างไรก็ตามเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้น การแทรกแซงจากภาษาแม่จะค่อยลดลง ดังนั้นในการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษา ครูผู้สอนภาษาจึงควรฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาพูดของผู้เรียนให้มากขึ้น การฝึกโครงสร้าง (Pattern - Practice)ต้องตามด้วยการนำเอาไปใช้จริงอย่างเร็วและบ่อยเท่ากับการฝึก เพื่อให้สิ่งที่เรียนมีความหมายต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ควรมีการฝึกการถามตอบในชั้นเรียนบ่อย ๆ ประโยคถามตอบควรอยู่ในรูปโครงสร้างที่ง่ายที่สุด ผู้สอนไม่ควรย้ำบ่อย ๆ ถึงลักษณะโครงสร้างที่เป็นปัญหาต่อผู้เรียน เช่นการละเลยปัจจัยท้ายคำกริยา การใช้คำบุพบทอย่างผิด ๆ และการละเลยคำนำหน้านาม เพราะจะทำให้ละเลยเนื้อหาที่ควรจะเรียนมากกว่าอื่น ๆ แต่ควรจะมีการแก้ไขจากครูทันทีทุกครั้งที่ผู้เรียนใช้ลักษณะเหล่านั้นผิดไป ลักษณะที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น Expletive'There' และ Impersonal 'It' ควรได้รับการฝึกฝนให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยและสามารถนำไปใช้ได้ สำหรับปัญหาที่เกิดจากความยากในตัวภาษาอังกฤษเองนั้น เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สามารถลดให้น้อยลงได้โดยการคัดเลือกและจัดเรียงลำดับบทเรียนให้ดี ครูควรระวังในเรื่องความยาวของประโยคที่ใช้ในห้องเรียน และความซับซ้อนของรูปประโยค ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนการใช้รูปประโยคเอกรรถประโยค และ Active Voice ให้คล่องเสียก่อนแล้วจึงฝึกฝนการใช้รูปประโยคที่ยาวและซับซ้อนยิ่งขึ้น

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะดำเนินไปได้ด้วยดีต้องประกอบด้วยการประสานงานกันจากผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอเสนอแนะผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. สำหรับผู้บริหารการศึกษาที่มีหน้าที่วางหลักสูตร หรือคัดเลือกบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ควรจะเพิ่มเนื้อหาบทเรียนด้านการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น และสนับสนุนอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีความสามารถในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. สำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะให้ความสนใจอย่างจริงจังต่อทักษะการพูด นอกจากนี้ผู้สอนควรจะเข้าใจถึงลักษณะโครงสร้างภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยพิจารณาประกอบกับข้อบกพร่องในการใช้ประโยคภาษาอังกฤษที่นักศึกษาได้กระทำขึ้นจริง เพื่อจะได้วินิจฉัยข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลังจากที่ได้เข้าใจการแทรกแซงในรูปแบบต่าง ๆ แล้ว การวิเคราะห์ข้อบกพร่องจะเป็นประโยชน์ต่อครูในการประเมินผลการเรียนการสอนและวางแผนการณ์สำหรับอนาคตต่อไป

3. สำหรับผู้เขียนตำราวิชาภาษาอังกฤษควรจะได้เข้าใจว่านักศึกษามีข้อบกพร่องมากทางด้านใด และเข้าใจปัญหาต่าง ๆ เพื่อจะได้นำข้อมูลที่แท้จริงไปพิจารณาในการจัดเรียงลำดับเนื้อหา ถ้านักศึกษามีข้อบกพร่องมากทางด้านใด ก็อธิบายเรื่องนั้นให้ละเอียดชัดเจน จัดทำแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับความยากง่ายของเนื้อหานั้น

4. สำหรับผู้วิจัยอื่น ๆ ควรจะได้ทำการศึกษาข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ในภาษาพูดของนักศึกษาระดับอื่นบ้าง เช่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับมหาวิทยาลัย เพื่อเปรียบเทียบว่าแต่ละระดับมีข้อบกพร่องต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร นอกจากนี้ผู้สนใจอาจทำการศึกษาข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดในหัวข้อที่ชี้เฉพาะเจาะจงให้แคบลงไปอีก เช่นศึกษาเฉพาะส่วนที่เป็นกริยาวลี หรือคำนำหน้านาม เป็นต้น